

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15540 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BOSMANS loco advocaat N. LETEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwamen op 10 maart 2004, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 15 april 2008, verstuurd op 17 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U beweerde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kaboel. Uw man B.A.M. (O.V. 5.585.539) was fotograaf ten tijde van het communistische regime voor de krant Hewad. Na de komst van de mujaheddin baatte uw man een winkel uit. Op het einde van het Talibanregime kwamen uw schoonouders en twee van uw drie kinderen om tijdens een bombardement door de Amerikanen. Uw echtgenoot kreeg na dit incident zware geestelijke problemen. Hij dwaalde rond in de stad en op het kerkhof. Op een dag in de vijfde maand van 1381 (eind juli of begin augustus 2002 op de Westerse kalender) kwam hij niet meer thuis. U hebt gezocht maar heeft hem niet gevonden. U hebt wel gehoord dat hij mogelijk door een auto zou zijn aangereden en gestorven. Hierna bleef u alleen achter met uw dochter R. U woonde bij een buur, H.W.. In de derde maand van 1382 (mei/juni 2003) kwamen de moeder en de zuster van een Hazara commandant, Shafi genaamd, om de hand van uw dochter vragen. Later kwam ook zijn derde echtgenote langs om u te overtuigen. U weigerde echter. Na uw weigering begonnen de mannen van de commandant u lastig te vallen en te bedreigen. Tijdens de Talibanperiode was uw familie reeds iets gelijkaardigs overkomen. Toen wenste een Taliban uw zus te huwen. Toen dit werd geweigerd, zijn uiteindelijk uw ouders, broer en zus gedood door de Taliban. Door deze ervaring, en ook door de dreigementen, vreesde u dat de Hazara commandant u en uw dochter mogelijk zou doden. U besloot te vluchten en verliet met hulp van H.W. samen met uw dochter Kaboel op 15-10-1382 (5 januari 2004). U vroeg in België asiel aan op 10 maart 2004. In december 2004 kwam ook uw man aan in België. U vernam dat hij niet bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen maar dat hij lange tijd gevangen zat door toedoen van commandant Shafi die hiermee wraak nam voor het feit dat uw man eertijds foto's van hem nam.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - gezien verzoekster haar asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als deze die werden aangehaald door haar echtgenoot en in hoofde van de laatste een weigeringsbeslissing werd genomen omwille van het feit dat zijn asielmotieven, met name de problemen met commandant Shafi, bedrieglijk bleken, kan er eveneens in verzoeksters hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie;
 - voor burgers in de hoofdstad Kabul bestaat er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 48/2, 48/3 en 57/22 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij Wet van 15 september 2006 en de motiveringsplicht.
2. De algemene motiveringsplicht heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.
- 2.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 57/22 van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster te worden gewezen op de opheffing van dit artikel bij Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een schending van artikel 57/22 van de Vreemdelingenwet kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.
- 2.1.4. Verzoekster gaat niet akkoord met de beslissing van de Commissaris-generaal omdat deze grotendeels is gebaseerd op het feit dat inzake de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen oordelend dat zijn asielmotieven bedrieglijk leken. Verzoekster stelt dat zij afzonderlijk haar asielaanvraag indiende op een moment dat zij geen kennis had van de problemen die haar echtgenoot ondervond met commandant Shafi. Desondanks stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat Shafi ook haar en haar gezin terroriseerde terwijl haar vrees voor vervolging niet enkel beperkt is tot commandant Shafi, doch tot de hele Wahdat.
5. De Raad stelt vast dat het asielrelaas van verzoekster, met betrekking tot de kern van het probleem volledig overeenstemt met het asielrelaas van haar echtgenoot - in die zin dat de vermeende vervolgingsfeiten en bedreigingen uitgingen van commandant Shafi en zijn gevolg en gebaseerd zijn op de uithuwelijking van hun dochter. In dit opzicht is het niet onredelijk dat de bestreden beslissing de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij aanhaalt, waardoor de motieven die deze beslissing schragen ook de motieven vormen van de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal heeft gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekster met het asielrelaas van haar echtgenoot, terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van de echtgenoot en de motieven ervan.

Dat verzoekster afzonderlijk haar asielaanvraag indiende op een moment dat zij geen kennis zou gehad hebben van de problemen die haar echtgenoot ondervond met commandant Shafi, doet niet terzake, daar de vermeende vervolgingsfeiten zouden zijn uitgegaan van dezelfde persoon, zijnde commandant Shafi. Voor wat betreft de vraag tot toekenning van de vluchtelingenstatus kon de Commissaris-generaal aldus op goede gronden besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster. De bestreden beslissing is afdoende

gemotiveerd door gedeeltelijk te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratieve dossier.

6. Verzoekster voert voorts nog aan dat haar vrees voor vervolging niet enkel beperkt is tot commandant Shafi, doch tot de hele Wahdat- partij en Khalili Karim, die de huidige vice-president is van Afghanistan.
 7. Verzoekster haalde bij de aanvang van de procedure enkel een vrees voor vervolging aan ten opzichte van “één commandant van Wahdat” die haar dochter wilde huwen. Het is maar na de aankomst van haar echtgenoot in België dat zij stelt de hele Wahdat-partij te vrezen. Zij blijft in gebreke deze vrees te concretiseren. De Raad merkt op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Zij blijft dienaangaande echter in gebreke.
 8. Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster voorbijgaat aan de essentie van de bestreden beslissing, meer bepaald met betrekking tot de motieven die de kern van het asielrelaas betreffen van zowel verzoekster als van haar echtgenoot. De bestreden beslissing van verzoeksters echtgenoot gaf namelijk uitvoerig aan dat de beweerde problemen met commandant Shafi Dewana van de partij Wahdat haaks staan op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die terug te vinden is in het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt namelijk dat verschillende bronnen aangeven dat commandant Shafi, reeds in 1996 om het leven kwam. Het artikel uit ‘The Nation’ van 15 november 2004 door verzoekers aangebracht waarin sprake is van recente wandaden van commandant Shafi wijzigt aan deze vaststellingen niets aangezien het in dit artikel een andere persoon met dezelfde naam betreft. Verzoekster verklaringen volgens dewelke zij Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor commandant Shafi die haar dochter wilde huwen, zijn derhalve niet geloofwaardig.
- 2.1.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 15539 van 2 september 2008 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus van verzoeksters echtgenoot, B.A.M., verworpen. Gelet op hetgeen voorafgaat in samenhang met de afwijzing van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot kan dienvolgens in hoofde van verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet omdat haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoekster meent dat de Commissaris-generaal onterecht besloot dat er in Kabul geen aanhoudende gevechtshandelingen zijn, noch een open conflictsituatie omdat de Taliban en andere anti-regeringselementen er geen permanente aanwezigheid hebben. Hiervoor verwijst verzoekster naar diverse krantenartikels en verslagen over de algemene situatie in Kaboel, alsook naar het Belgisch en Nederlands reisadvies van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.
2. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins uitwerkt noch aantoont op welke wijze de artikelen 48/2 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoekster aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., X.,nr. 168.403,

2 maart 2007; R.v.St., X., nr. 166.392, 8 januari 2007; R.v.St., X., nr.165.291, 29 november 2006).

3. De Raad stelt vast dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het conflict in Afghanistan tussen anti regeringselementen (Taliban, Hezb-e Islami/ Hekmatyar) en de Afghaanse autoriteiten en internationale troepen in de zuidelijke, zuidoostelijke en oostelijke regio's dat met insurgency wordt aangeduid, de uitbreiding van de insurgency naar gebieden in de westelijke en centrale regio's en de impact van commandanten in de noordelijke regio. Het UNHCR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district en werd toegevoegd aan het administratief dossier. Het UNHCR heeft deze lijst met "onveilige" districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster is afkomstig uit de hoofdstad Kabul, welke niet voorkomt op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.

